

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδίδεται ἑπὰς τῆς ἐβδομάδος
 Τιμῆται κατ' ἔτος Φ. 25 Ἐν Ναυπλίῳ
 καὶ ἑξάμηνον Φ. 18 Φεβρουαρίῳ 15 1830

Πενίαν καὶ ἀτιμίαν
 ἀρχαεῖται παιδεία. Σολ. γ, 18.

Ἀκολουθεῖται τοῦ περὶ Κυβερνήσεως ἀρθρου.

Ὅταν τὰ πλείωτερα ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν
 μας, καὶ τὰ μέσα τῆς υπάρξεώς μας γεννῶνται ἀ-
 πὸ τοῦ ἔργου, εἶναι φανερόν, ὅτι πρέπει νὰ προνοῶ-
 μεν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου, ὡς τοῦ βασιλέως
 πάντων.

Τὰ μέσα δὲ τοῦ νὰ ἐνισχύωμεν τὸ ἔργον εἶναι δύο
 εἶδη, καὶ τὸ μὲν εἶναι κακόν, τὸ δὲ καλόν. τὸ πρῶτον
 εἶδος ὀνομάζεται κοινῶς βία, καὶ ὅσοι βιαζόμε-
 νοι ἐργάζονται, εἶναι δούλοι. ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ
 δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ ἔργου,
 διότι ἀνὸ σκοπὸς τῆς Κυβερνήσεως ἦναι νὰ καταστή-
 σῃ ἐδιδόμενος τῶς πλειοτέροις, τὸν σκοπὸν τοῦτου
 δὲν τὸν ἐπιτυχαίνει, καθιστῶσα δούλους τοὺς πλειο-
 τέρους. Ὁ ἄλλος τρόπος τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου
 εἶναι τὸ ἐκ τοῦ ἐν γεννῶμενον ὄφελος. καὶ διὰ νὰ
 ἀπολαμβάνωμεν τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν μας
 ὅσον τὸ δυνατόν πλείωτερα, πρέπει νὰ ἐνισχύωμεν
 καὶ τὸ ἔργον ὅσον εἶναι δυνατόν περισσότερον, καὶ
 διὰ νὰ κατορθώσωμεν ταῦτα, οἱ ἐργαζόμενοι
 πρέπει νὰ ἀπολαμβάνουν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν
 τὸ ἐκ τοῦ κόπου τῶν ὄφελος. ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ
 ἀπολαμβάνουν περιπλέον τοῦ κέρπου τοῦ κόπου τῶν.

διατί; διότι ἂν δώσωμεν εἰς ἓνα περιπλέον τοῦ κέρους τοῦ κόπου του, πρέπει νὰ τὸ ἀραιώσωμεν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ κόπου ἑνὸς ἄλλου· οἱ ἄνθρωποι δὲ ἢ μπόρουν νὰ γένουν εὐδαιμονέστατοι, ὅταν πολλαπλασιάσῃ τὸν καρπὸν τῶν κέρων των, ὅσον δυνατὸν περισσότερον.

Καὶ πῶς ἐμπορεῖ νὰ γυνῆ τοῦτο; διότι εἶναι φανερόν, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν εἶχει τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐπιθυμίας του, παρακινεῖται νὰ τὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ ἄλλον ἀδυνατώτερον του καὶ πῶς ἐμπορεῖ νὰ ἐμποδισθῇ αὐτός;

Ὁ ἕνας τρόπος εἶναι φανερός, καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος· οὗτος δὲ εἶναι ἡ ἐνωσις τινῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ υπερασπίσῃ ἀλλήλους. Εἶναι δὲ φανερόν, ὅτι ὁ σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται καλλήτερα, ἢ ἂν ἐνδύωνται πλείοτεροι ἄνθρωποι, καὶ ἐμπιστεύονται εἰς ὀλίγους τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ υπερασπίσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους· καὶ ἰδοὺ ἡ Κυβέρνησις· ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τῆς Κυβερνήσεως, ἢ τὸ καλὸν διὰ τὸ ὅποιον ὑπάρχει, δὲν φαίνεται ἀναγκαῖον εἰς ταύτην τὴν περίστασιν νὰ ἐκτείνωμεν περαιτέρω τὴν ἀνάλυσιν· διὰ τοῦτο ἀρχίζομεν τὴν ἀνάλυσιν τῶν μέσων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Β.

Περὶ τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς τῆς Κυβερνήσεως· ἢ περὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν μέσων τοῦ νὰ προλάβωμεν τὰς καταχρήσεις τῆς ἰδίας ἐξουσίας.

Δύο πράγματα πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ἐνταῦθα· τὴν ἐμπιστευομένην εἰς ὀλίγους ἐξουσίαν, καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνῃ ἡ χρῆσις αὐτῆς.

Ὅσον διὰ τὸ πρῶτον δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρκῃ καμμία δυσκολία· διότι ἐξαίρωμεν καλῶς, ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ νὰ περιορίζωμεν τοὺς ἄλλους εἰς τὰ κτήκοντά των προέρχεται ἀπὸ τὰ συγκροτούμενα τῆς κοινωνίας· μέλη· διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν κάμει καὶ

μῖαν ἀνάλυσιν τοῦ ἄρθρου τούτου· ἡ δυσκολία δὲ βεβαίως συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσωμεν ἐκείνους, εἰς τῶν ὁποίων τὰς χεῖρας εὐρίσκειται ἡ ἐξουσία ἀπὸ τοῦ νὰ καταχρῶνται αὐτήν.

Ὅποιοι δήποτε πειρασμοὶ ἤθελον παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ἀρπάξωσι τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν των ἀπὸ τοὺς ἀδυνατώτερους των, ἂν δὲν ὑπᾶρχε Κυβέρνησις, οἱ αὐτοὶ οὗτοι πειρασμοὶ παρακινούσιν καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ ἀρπάξωσι τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς κοινωνίας, ἂν δὲν ἐμποδίζωνται ἀπὸ τοῦτο. λοιπὸν ὅποιοι δήποτε λόγοι υπαγόρευσαν τὴν σύστασιν τῆς Κυβερνήσεως, οἱ αὐτοὶ οὗτοι λόγοι μᾶς υπαγορεύουν καὶ τὸ νὰ λάβωμεν μέτρα, ὅσπερ οἱ ἐμπιστευόμενοι τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ υπερασπίσῃ τοὺς ἄλλους, νὰ μεταχειρίζονται αὐτὴν μόνον διὰ τὸν σκοπὸν ταῦτον, καὶ ὄχι διὰ ν' ἀρπάξωσι ἀπὸ τὰ μέλη τῆς κοινωνίας τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Γ.

Ὅτι πᾶν εἶδος Κυβερνήσεως ἀπλοῦν καταχρῶνται τὴν ἐξουσίαν.

Κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ μπόρουν νὰ ἐνεργῇ ἡ ἐξουσία πρὸς υπεράσπισιν τῆς κοινωνίας· α'. Ἡ κοινωνία ἢ μπόρουν νὰ ἐνεργῇ τὴν υπεράσπισιν ἑαυτῆς καὶ τῶν μελῶν της· β'. ἡ ἐξουσία τῆς υπερασπίσεως ἢ μπόρουν νὰ δοθῇ εἰς ὀλίγους, καὶ τέλος εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς μόνου· ὅταν οἱ πολλοὶ, οἱ ὀλίγοι καὶ ὁ εἰς περιλαμβάνουν ὅλον τὸ ὑποκείμενον τῆς παρουσίας πραγματείας· διότι ἡ ἐξουσία θέλει πέσει ἀφεύκτως εἰς τὰς χεῖρας γένους ἢ περισσοτέρων· οὗτοι δὲ οἱ τρόποι τοῦ ἐνεργεῖν τὴν ἐξουσίαν ἀναποκρίνονται μὲ τὰ Δημοκρατικόν, Ἀριστοκρατικόν, καὶ Μοναρχικόν εἶδος. Ἀνάγκη δὲ πᾶσα νὰ ἐξετάσωμεν ἀκριβῶς ἕκαστον τῶν εἰδῶν τούτων τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὰς τὰς

Ἡ κοινωνία ἐνωμένη εἰς ἓν σώμα δὲν δύναται κατ' αὐτὴν τρεῖς ἢ πλεονεξία εὐρίσκειται παντάχῃ, διὰ τὸ ὑπερσπίζονται κατ' ἓν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκαζομένη καὶ μεταχειρισθῆ ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὸ τοὺς μετχειρισθῆ, πρέπει νὰ τοὺς ἐλέγῃ· πρέπει νὰ θέσῃ τοὺς νόμους, κατὰ τοὺς ὑποίους οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θέλουσιν ἐνεργεῖν, καὶ ἂν δὲν ἐνεργῶσι κατ' αὐτοὺς, πρέπει νὰ τοὺς τιμωρῇ. Εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐπιλαμβάνονται αἱ τρεῖς μεγάλαι ἐργασίαι τῆς Κυβερνήσεως, δηλ. ἡ δημοσίως οἰκονομία, ἡ νομοθεσία καὶ ἡ δικαιοδοσία. Ἡ κοινωνία, διὰ τὸ ἐνεργῆσαι μίαν τινὰ ἐκ τούτων τῶν ἐργασιῶν, πρέπει νὰ συναχθῆ εἰς ἓν, καὶ ἡ τοιαύτη συνάθροισις μόνη παρέχει ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα κατὰ τοῦ ἔθνους τοῦτοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπειδὴ ἡ συνάθροισις ὅλης τῆς κοινωνίας, βλάπτει τὰ καθήκοντα τῆς κυβερνήσεως τὴν ἀπαιτοῦσιν, ἡμεῖς ἀφαινοῦμεν τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔργου καὶ ἐπομένως τὴν τῆς ιδιοκτησίας καὶ τῆς κοινωνίας αὐτῆς.

Ἐπάρχει καὶ ἄλλη ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα· μία ὀλιγαρχικὴ κοινωνία σχηματίζει πολυάριθμον συνέλευσιν, καὶ ὅλαι οἱ πολυάριθμοι συνέλευσεις εἶναι φυσικὰ ἀνεπιτήδεια εἰς ἐργασίαν· τοῦτο εἶναι φανερὸν ἀπ' ἑαυτοῦ, καὶ γρη῏αν ἀποδείξεως δὲν ἔχει. Ἐπειδὴ εἰς μίαν συνέλευσιν τὰ πάντα πρέπει νὰ γένοιεν διὰ τῆς συνδιαλέξεως καὶ συναινέσεως· ἀλλ' ὅπου ἡ συνέλευσις εἶναι πολυάριθμος, ἐπειδὴ θέλουσιν νὰ ὁμιλοῦν πολλοί, καὶ τὰ πάθη διὰ τῆς ἀμαρτίας ἐξάφης ἀποβαίνουσιν ἰσχυρὰ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατορθωθῆ τίποτε ὑγιές.

Ἡμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἴπωμεν θρητικῶς, ὅτι μία κοινωνία ἐνωμένη εἶναι παντάπασιν ἀνεπιτήδεια εἰς τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως· καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐνεργῶς ἀπὸ τὴν συνήθειαν τοῦ λαοῦ, ἕως ποτὲ δὲν ἐπιτίθει ὁ ἔθνος τὴν διεύθυνσιν πολιτικῶν,

5
ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐκλέγει μερικοὺς διὰ τὸ ἐνεργοῦν ἀντ' αὐτοῦ· καὶ εἰς συνέλευσιν ἀκόμη, ἥτις ἀποβλέπει τὸ κοινὸν καλὸν, ἂν καὶ ἕκαστος ἔχη τὸ δικαίωμα τῆς ψηφορορίας, μ' ὅλα ταῦτα ἐκλέγουσιν ἐπιτροπὴν, εἰς τὴν ἑποῖαν παραδίδουσιν τὴν διεύθυνσιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καὶ εὐχαριστοῦνται μόνον νὰ λαμβάνουσιν λόγον ἐν γένει περὶ τῶν πράξεών τῆς.

Ἐπεταὶ ἡ συνέχαια.

Παρατηρήσεις εἰς τὴν πόλιν Ναυπλίου.

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Ναῦπλιον ἀρχίζει ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος, ἴσως δὲν ἤθελεν εἶσθαι περιττὸν, τὸ νὰ ἀρχίσωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ἡ πόλις ἀρχισε νὰ καλλωπίζεται μὲ οἰκοδομὰς μετρίως καλὰς, καὶ ἡ κατασκευὴ ἢ ἐπισκευὴ τούτων ἐγκαταλείπεται καὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας μὲ ὄχι μικρὰν ἀμειλίαν· αἱ ἀγυαὶ ἀρχισαν νὰ πλατύνωνται καὶ νὰ ρυθμίζωνται εἰς εὐθυγραμμίαν, τὰ δὲ ἐξωπετάσματα ἐκεῖνα, τὰ ὑποῖα μὲ τὴν εὐρύτητα τῶν ἀγυαίων ἐμπόδιζον τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου νὰ σηκώσουσιν τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐκείνας ἀναθυμιάσεις, καὶ τὴν ἀνυπόφορον καὶ βλαβερὰν εἰς τὴν υγίειαν τῶν ἀνθρώπων ὑγρασίαν, ἀρχισαν νὰ ἀποκρίπτωνται ἀπὸ παντοῦ. Ἡ κῆπος ἐκεῖνη τοῦ Αὐγείου, ἡ ὑποῖα καλὸν μέρος τῆς πόλεως δὲν εἶχε ἀρῆσαι ἀμβλυτον, ἀρχισεν ἤδη νὰ καθαρίζεται, καὶ δὲν μᾶς μένει ἀμφιβολία ὅτι μετ' ὀλίγον θέλει καθαρισθῆ ἡ πόλις αὕτη, καὶ θέλει γένηαι ἡ ὑγραιότερα τῆς Πελοποννήσου.

Τὸ ἐσωτερικὸν ἐμπόριον τῆς πόλεως ταύτης ἐμφυχώθη ἀρκετῶς, αἱ τέχναι, ἡ φιλιοπονία, τὸ πᾶν εἰς ἓνα λόγον ἔλαβε μεταβολὴν καλλητεροῦσεως ἐπαροσθητικῆς, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐρχομαῦ τῆς Κυβερνήσεως.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρασιάζει κατὰ πρώτην προσβολὴν ἡ πόλις τοῦ Ναυπλίου εἰς τὸν παρατηρητὴν

αὐτῆς· ἄλλ' ἐξετάζων καὶ τὴν Ἥθικὴν κατὰσαιν τῶν κατοίκων τῆς, δὲν δὲ ἐμπορέσει βέβαια ἡ παρατηρητῆς οὗτος, νὰ μὴν μεταβάλλῃ τὴν ἵππειαν ἐδοχίμασεν εὐχαρίστησιν εἰς δυσαρτέκειαν. Κατὰ πρῶτον θέλει παρατηρήσει, ὅτι ἄρχισι νὰ εἰσάγεται πρόκαιρός τις πολυτέλεια· καὶ θέλει λυπηθῆ βέβαια, διότι ὡς ἀπὸ τὴν Καθέδραν, ἐμπορεῖ εὐκόλως νὰ μεταδοθῇ τὸ κακὸν τουτο καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ οὕτω δὲν θέλει δώσει ἄνεσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, οὔτε καὶ νὰ θεραπεύσουν τὰ παλαιὰ ἢ ἐνεαετῆ δυσυχήματα τῶν.

Μὲ γέλωτα βέβαια θέλει παρατηρήσει τὰς τριακοσιολόξους φουσανέλας τῶν νέων Ἑλλήνων μας, τὰ λουλουδοσλισμένα ἐνδύματά τῶν, καὶ μάστιγας χρυσοκεντημένους περικνημίδας τῶν. Μὲ ὕχι λιγώτερον γέλωτα θέλει παρατηρήσει καὶ τὰ τριτάπηχα καὶ ὠμορουσκωμένα φουσανία τῶν νεανίων μας, καὶ τῶν περὶ τὰ φορέματα καινετόμων [μοδιερῶν] Κυριῶν μας· τὰ πολὺπλοκα καὶ πτερωτὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δεοίματα, τὰς ἐλικοειδεσάτας τραχηλίας τῶν καὶ τὰς πλατείας ἐλίξεις τῶν [φαρμαλάδες]. Δὲν θέλει βέβαια ἐπαινέσει τὰς Κυρίας καὶ νεανίδας μας, διότι φοροῦν Παρισινούς πέλους [καπέλα] εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν, ἢ διότι μμιοῦνται τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα συρμὸν τῶν Κυριῶν τῶν Παρισίων, θέλει μάστιγα εἰπεὶ μὲ χλευασμὸν τὸ, καὶ ἡ κασκίνοῦ τὸν ἄνδρα τῆς με τοὺς πραγματευτάδες.

Θέλει λυπηθῆ προσίτι ὅταν ἰδῇ ὅτι ἡ ὑπουργὸς αἰσχακέρδεα ἔχει ἀκόμη κῆμπασιν χώραν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· καὶ ὅταν ἰδῇ φυτρωμένους τοκίεας χειροτέρους παρὰ τοὺς πολυθρυλήτους ἐκείνους Ἄλβανους, αἱ ὅποιοι δὲν θέλουν βραδύνει νὰ ῥίξουν ὀλοκλήρους Οἰκογένειας εἰς ἕλεθρον.

Θέλει θαυμάσει ὅταν ἰδῇ μὴν ἀξιώλογον νεολαίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχει νὰ μείνη ἡ ὑπεράσπιος τῆς πατρίδος, καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἐλευθερίας μας

νὰ κυλιέται εἰς τὰ καφρενεῖα ῥαθυμίας καὶ ἀμείριμος· ὅ ἡ πατρίς ἀπαιτοῦσιν ὅσοι καὶ πολὺτοι σιγμοὶ τῶν αὐτῶν νὰ ἐξοδεύωνται ὕλως διόλου εἰς τὸν ἀληθῆ σολισμὸν τῆς ψυχῆς τῶν, τὴν διδασκαλίαν δηλ. ἐκείνην τοῦ ἀοιδίμου Σωκράτους, κατ' ἄλλους, τὴν τέχνην τοῦ βίου· διὰ τῆς ἵππειας μόνον ἐμποροῦν νὰ μορφωθῶν πολίται, ἱκανοὶ νὰ γνωρίσουν καὶ φυλάξουν τὴν ἐλευθερίαν τῶν.

Δὲν θέλει λιγώτερον λυπηθῆ ὅταν ἰδῇ καὶ τοὺς πλειοτέρους ἐκ τῶν ἐρχομένων ἰδῇ ἀπὸ τὴν Ἑυρώπην μας, μὲ μόνον τὰ πρότερηματα ἐκείνα τῆς καταπραγματοῦσιν λαγομένης εὐφυΐας καὶ χρησθηθείας· ὁμοίους δηλ. μὲ ἐκείνους τοὺς εὐρυταῖς καὶ χρησθηθείς νέους τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰσοκράτους· προικισμένους ἀκόμη καὶ μὲ τὸ, ῥάδιαι ἡθεα, τὸν αὐτοῦ μετὰ βλαβὸν μετὰ χρόνον αἰετῆ.

Πόνος μέγας θέλει κυριεύσει τὴν ψυχὴν του, καὶ ὅταν ἰδῇ ἔν σμῆνας ἀρχολιπέρων καὶ ἐκ τῶν νεοφέρτων μάστιγα μὲ ὀγκώδεις φοκέλους ἐπιστολῶν συστατικῶν, εἰς τοὺς κόλπους τῶν, ἀσχολουμένων εἰς τὸ νὰ ἀρπάξουν κἀνὲν κόκαλον νὰ τὸ γλύφουν, καὶ λησιμονοῦντων διὰ τοῦτο τὸ γενναῖον τῶν φρονημάτων τῶν, καὶ τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα τοῦ ἐλευθέρου ἀνδρός, τοῦ πολεμήσαντος καὶ πολεμοῦντος διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν του· τὴν τιμιότητα, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν κοινὴν ὑπόληψιν· καὶ θέλει τοὺς ἀποσραφῆ βέβαια ὅταν τοὺς ἀκούῃ εἰς τὰ καφρενεῖα πότε μὲν νὰ καταβροῦν ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως, διότι δὲν εὐχαρίστησε τὴν στουδαρχίαν τῶν, καὶ πότε, νὰ τὴν ἐκδειάζουν χαμυρπέστα, διότι τοὺς ἔδωκε τὸ κάκαλον νὰ τὸ γλύφουν.

Θέλει θαυμάσει ὁ παρατηρητῆς οὗτος, ὅταν ἀνακαλίψῃ· καὶ ἐν τάγμα μαρῶν ἀνδραρίων, ἐνασχολουμένων εἰς τὸ νὰ μανθάνουν, τί λέγει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, διὰ νὰ τὸ πρὸφθάσουν ἀμέσως εἰς τινὰς τῶν ἐν τοῖς πράγμασι (διότι εἰς τὸν Κυβερνήτην μας οὐ

ισοῦτοι χώραν δὲν ἔχουν) καὶ διὰ τοῦτου τοῦ μέσου νὰ συζητηθῶσι ὡς πολῖται τίμιαι εἰς ὑπουργήματα. Θέλει κλαύσει βέβαια τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὅπταν συλλογισθῇ πῶς ἔχει νὰ θρέψῃ τόσους κηφήνας, καὶ νὰ ὑπερέβῃ τοιαῦτα, ἀνδράρια μαχητῆρα, καὶ παρὰ κεκομμένα ἄτιμα καὶ παρὰ σήμα καὶ παρὰ ξένα.

Θέλει δὲ ἐλευθελολογήσει τὴν πόλιν ταύτην, τὰς Οἰκοδύμας τῆς κ λ π· ὅπταν δὲν ἰδῇ κανὲν σχολεῖον ἱκανὸν νὰ μαρρώσῃ, καὶ κάμει καὶ τοὺς κατοίκους τῆς ἀληθῆ λογικὰ ὄντα, χωρὶς τῆς ὁποιᾶς λογικότητος, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι παρὰ θηρίον· ἀλλ' ἂν διὰ τοῦτο ἐρωτήσῃ τίς τοὺς πολῖτας τοῦ Ναυπλίου, ἕδρα γὰρ δὲν ἔλαβαν καὶ αὐτὴ φροντίδα, ὡς καὶ τίσοι ἄλλοι κάτοικοι διαφόρων Ἐπαρχιῶν νὰ συζητοῦν κανὲν κατὰ σῆμα ἀνθρωπισμοῦ; θέλετε νὰ μάθετε τι ἤθελον τὸν ἀποκριθῆ; Ἡ Κυβέρνησις ὅπταν θέλῃ, ἐμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ἡμεῖς, τί ἐμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; ὠραία ἀπεκρίσας! ὡς νὰ ἦναι μὲ ὀλίγας φροντίδας, ἐπιφορτισμένη ἡ Κυβέρνησις μας, καὶ νὰ μὴν ἐξεδεῖ τὰχα ἀπὸ τὰ ἐδικὰ μας χρήματα, ἢ ὡς νὰ ἀφιερῶσαμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἀντροπὴν τῶν παιδῶν μας εἰς τοὺς Κυβερνοῦντάς μας!

Θέλει ἀπορήσει μάλισα, ὅπταν, ἔπειτα ἀπὸ β-λα ταῦτα μάθη, ὅτι ἐκόλλησε καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἡ φάρα τῶν πομποδῶν χορῶν, τῶν κοινῶς λεγομένων μπάλων· καὶ ἕτι αἱ Κορίαι μας, τῶν ὁποίων οἱ σύμβιοι καὶ συγγενεῖς δὲν ἔχουν νὰ ἐξοδεύσασιν ὀλίγα τινα χρήματα διὰ οὕσασιν σχολεῖου, φιλοτιμούμεναι δὲν καταδύχονται, ὥστε μὲ τὰ αὐτὰ ἐνδύματα νὰ παρουσιάζονται εἰς τοὺς διαφόρους ταῦτους χοροὺς, τοὺς ὁποίους οἱ εὐφυεῖς νῆαι μας ὀνομάζουσι πολιτισμὸν· θεωρῶν δὲ τὴν κατὰ σῆμα μας τί ἄλλο ἔχει νὰ εἰπῇ ὁ παρατηρητὴς οὗτος παρὰ τὸ; ὅλα τὰχ' ἡ Ζαφειρίτσα μὲν ὄφεινεν τζέες τὴν λεῖπει; "Τί τῆς καλίστης δαιμονίου ἐρίσαι φιλοτιμίας, παῖ;" Ἀκολουθε

Ἐκ τῆς τοπογραφίας τοῦ Ἐμ. Ανταναίου.